

Το μεταναστευτικό ζήτημα αναδεικνύει το διπλό αίτημα για μια πολιτεία ταυτόχρονα ευνοούμενη αλλά και ευαίσθητη στις ανθρωπιστικές αξίες.

Στις πολλαπλές πιέσεις της χώρας μας η δημοκρατική πρόκληση είναι να απαντήσουμε και στο αίτημα αυτό με πολιτική υπευθυνότητα και κοινωνική αλληλεγγύη. Οι σχετικές [θέσεις της Ελληνικής Ένωσης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου](#) μπορεί να είναι η βάση μιας τέτοιας απάντησης.

Πριν η ζωή χρησιμοποιήσει το θάνατό της ως έσχατο επιχείρημα πρέπει να εξαντλείται ο διάλογος. Η λύση που δόθηκε στους 300 απεργούς πείνας μπορούσε να είχε δοθεί νωρίτερα. Αναδεικνύεται –για άλλη μια φορά- η τεράστια αδυναμία του ελληνικού κράτους να ασχοληθεί σοβαρά με το θέμα της μετανάστευσης.

Ένα κράτος, χωρίς μεταναστευτική πολιτική, είναι βέβαιο πως δεν θα ανταποκριθεί στα πολλαπλά μονιμότερα προβλήματα των οικονομικών μεταναστών και γενικότερα των

ευπαθών ομάδων, που βέβαια δεν λύθηκαν με τη λύση που δόθηκε. Η εμπειρία άλλων ευρωπαϊκών χωρών σχετικά με την ένταξη των μεταναστών μπορεί να είναι οδηγός, ενώ όσον αφορά το κόστος σημειώνουμε τα (αναξιοποίητα ουσιαστικά από την Ελλάδα) κονδύλια που διατίθενται από το [Ευρωπαϊκό Ταμείο Ενταξης](#) και τα οποία μπορούν να αξιοποιήσουν και οι Δήμοι και οι Περιφέρειες.

Ταυτόχρονα επιβάλλεται να μη χάνουμε τον ορίζοντα, το μεταναστευτικό κύμα οφείλεται στα μείζονα κοινωνικά και περιβαλλοντικά προβλήματα τού πλανήτη. Αναζητείται επείγοντως μια πολιτική διεύθυνση που θα τα θεραπεύει γιατί αναμένεται όξυνση του φαινομένου. Η Ευρώπη, απ' τις υπαρκτές παγκόσμιες δυνάμεις, μπορεί καλύτερα να αναδείξει τέτοιες λύσεις, όχι όμως με απαράδεκτες συμφωνίες τύπου Δουβλίνo II. Οι Περιφέρειές της μπορούν να συμβάλουν σε αυτό. Η εμπειρία του Ριάτσε στην Ιταλία, όπου η τυχαία άφιξη μεταναστών-σε συνδυασμό με τη διορατικότητα και δραστηριοποίηση του δημάρχου- έγινε η κινητήρια δύναμη για ξαναζωντάνεμα ενός ερημωμένου χωριού και γενικότερη οικονομική άνθιση, δείχνει το δρόμο.

Από τη γραμματεία της κίνησης